

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2728/2023
23.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., као правног следбеника пок.ББ, чији је пуномоћник Зоран Чукановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за спољну и унутрашњу трговину и услуге „Nelt CO“ doo Београд из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5187/21 од 07.04.2022. године, у седници одржаној 23.11.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против преиначујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5187/21 од 07.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1335/15 од 20.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље, правног следбеника пок. ББ да се обавезе тужени да јој на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде штете због незаконитог отказа – изгубљене зараде за период од 15.10.2005. године до 18.03.2012. године плати износ од 176.227,34 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужилји на име законске затезне камате обрачунате на износ плаћеног дела дуга од 1.622.770,28 динара плати износ од 743.619,27 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од дана утужења до исплате. Ставом трећим изреке, констатовано је да је парница престала да тече по приговору туженог истакнутог ради пребијања. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 120.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5187/21 од 07.04.2022. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и обавезан тужени да тужилји, као правном следбенику пок. ББ на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде штете због незаконитог отказа – изгубљене зараде за период од 15.10.2005. године до 18.03.2012. године плати износ од 176.227,34 динара са законском затезном

каматом на појединачне новчане износе, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу другом и четвртом изреке и предмет у том делу враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 858/10 од 12.04.2010. године поништено је решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 13.10.2005. године на основу којег је правном претходнику тужиље престао радни однос код туженог 15.10.2005. године. Правни претходник тужиље се код туженог вратио на рад 19.03.2012. године на радно место одржавалац отвореног складишног простора. Према налазу и мишљењу судског вештака кога су ангажовали правни претходник тужиље и тужени у покушају да своје односе реше мирним путем, тужени је у обавези да исплати накнаду штете у виду изгубљене зараде за период од 16.10.2005. године до 18.03.2012. године у укупном износу од 1.798.997,62 динара. Исти износ обухвата и регрес за коришћење годишњег одмора. Тужени је правном претходнику тужиље исплатио износ од 1.622.770,28 динара, према обрачуну зараде који је извршила служба туженог за период од 16.10.2005. године до 18.03.2012. године на основу коефицијента упоредног радника, цене рада за сваки месец и вредности коефицијента. У наведени износ није рачунат регрес за коришћење годишњег одмора, а од тог износа је одбијена зарада коју је правни претходник тужиље остварио код другог послодавца. Тужиља тужбеним захтевом тражи исплату разлике између припадајуће и исплаћене накнаде штете због незаконитог отказа у виду изгубљене зараде за период од 15.12.2005. године до 18.03.2012. године у укупном износу од 161.088,91 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд одбио тужбени захтев с обзиром да износ накнаде штете у висини изгубљене зараде утврђен налазом и мишљењем судског вештака обухвата и регрес за коришћење годишњег одмора. Тужиљи у оквиру накнаде штете не припада и регрес за коришћење годишњег одмора јер правни претходник тужиље у спорном периоду није радио и остварио право на годишњи одмор, па му ни не припада регрес који се везује за коришћење годишњег одмора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужени захтев налазећи да правном претходнику тужиље у складу са чланом 191. Закона о раду припада право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања, па и право на регрес за коришћење годишњег одмора.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Чланом 191. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05), који је важио у време отказа уговора о раду правном претходнику тужиље, прописано је да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад, ако запослени то захтева. Поред враћања на рад, послодавац је дужан да запосленом исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Према наведеној законској одредби која регулише последице незаконитог отказа, запослени коме је незаконито престао радни однос поред враћања на рад има и право на накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду. Сврха овог права је да се запослени коме је незаконито престао радни однос доведе у положај у коме би био да му није престао радни однос на незаконит начин.

Полазећи од наведеног правном претходнику тужиље, коме је незаконито престао радни однос поништеним решењем туженог о отказу уговора о раду од 13.10.2005. године припада и регрес за коришћење годишњег одмора који би остварио у периоду незаконитог престанка радног односа. Стога је правилно другостепени суд у наведеном делу преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиље.

Указивање ревизије на пресуде Апелационог суда у Београду остаје без значаја с обзиром да се наведене одлуке односе на накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора која припада запосленом који кривицом послодавца не користи годишњи одмор, а не на регрес за коришћење годишњег одмора.

Без утицаја су наводи ревизије да другостепени суд није у целости одлучио о првостепеној пресуди (о ставу трећем), с обзиром да тужени није изјавио жалбу на првостепену пресуду у односу на наведени став којим је констатовано да је парница престала да тече по приговору туженог, а првостепена пресуда је делимично укинута и предмет враћен на поновно суђење.

Из изложених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**